 metafora

Pro milovníky filmu *Chyt' mě, když to dokážeš*

PRVNÍ

SLOVO

ASHLEY ELSTONOVÁ

Přeložil Zdík Dušek

PIATÍ

THRILLER

Než se americká spisovatelka **Ashley Elstonová** začala profesionálně věnovat psaní, řadu let pracovala jako svatební fotografka a portrétistka. Dnes je autorkou šesti románů pro mladé, z nichž hned její prvotina z roku 2013, *The Rules for Disappearing* (Pravidla zmizení), se dostala do finále nominace na Mezinárodní cenu pro autory thrillerů v kategorii young adult. První slovo platí (*First Lie Wins*, 2024) je její první kniha pro dospělé čtenáře.

Ashley Elstonová žije v Louisianě s manželem a třemi syny a kromě své hlavní profese je také certifikovaná zahradnice a ráda se hrabe v hlíně.

„První slovo platí je ta nejnapínavější hra na podvody, co jsem kdy četla... Brilantní.“

– Elle Cosiman, autorka bestselleru
New York Times *Finlay na zabít*

„První slovo platí se míhá jako stínohra: když už si myslíte, že jste přišli na to, co vidíte, tvary se změjí, scéna se promění a – pozor – že byste se před chvílí spletli? Chytrý, zábavný a cool thriller s nepředvídatelnou zápletkou jako hra na schovávanou, který si dnes troufne napsat jen málo spisovatelů.“

– A. J. Finn, autor bestselleru *Žena v okně*

„Kdo je tu kočka a kdo myš? Těžko říct, když jsou i záporáci tak sympatičtí, že jim nelze nefandit. Chytrá, spleťitá a napínávková kniha...“

– Diane Chamberlainová, autorka bestsellerů New York Times
Poslední dům v ulici a *Nutné lži*

„Toto svižné čtení má vše, co si od thrilleru můžete přát: tajné identity, záhadného šéfa a hru na kočku a myš, která mě po celou dobu udržovala v napětí.“

– Reese Witherspoon, herečka a producentka

„První slovo platí je thriller, kde se hraje vysoko a který brilantně zkoumá identitu a lásku, pravdu a podvod. Břítka, rychlá a plná zvrátů, tato kniha mě držela v napětí od první do poslední stránky. Ashley Elstonová vytvořila skutečně nepředvídatelný, nezapomenutelný příběh.“

– Megan Miranda, autorka bestselleru *Naprosto cizí*

„Připoutejte se. První slovo platí nabízí jednu z nejlepších napínavých zápletek ve stylu hry na kočku a myš, jaké jsem za poslední roky četla, a zároveň vám během této divoké jízdy naservíruje spoustu srdce.“

– Lisa Gardnerová, autorka bestsellerů *Úkryt* a *Neboj se*

„V tomto napínavém a mistrně vypointovaném thrilleru nebudete vědět, komu věřit. První slovo platí je strhující čtení, které je stejně emotivní jako napínavé. Užila jsem si každou minutu!“

– Mary Kubica, autorka románů *Andělek*, *Hodná holka* a *Lži*, dokud můžeš

„Napínavá a strhující kniha, kterou nemůžete odložit, dokud ji nedočtete do konce! První slovo platí mě uchvátila příběhem plným zvrátů a okouzčila bohatě vykreslenými postavami.“

– Megan Shepherd, autorka románu *Malice House*

„Opravdu se mi to líbilo – velmi nečekané a svižné, s brilantní ústřední postavou.“

– Harriet Tyce, autorka bestsellerů *Krvavý pomeranč* a *Lži, které jsi řekl*

PRVNÍ
SLOVO
PLATÍ

ASHLEY ELSTONOVÁ

PRVNÍ
SLOVO
PLATÍ

Přeložil Zdik Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © 2024 by Ashley Elston

Published by VIKING, an imprint of Penguin Random House LLC.

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc., and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Translation © Zdík Dušek, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-819-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-818-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-246-2 (print)

Pro Millera, Rosse a Archera

1. KAPITOLA

Začíná to drobnostmi: druhým zubním kartáčkem ve skleněném držáku vedle umyvadla, několika kusy oblečení v nejmenší zásuvce, nabíječkou na mobil u obou stran postele. Pak se z drobností stanou o něco větší věci: v toaletní skříňce spolu zápasí o místo žiletky, ústní voda a antikoncepce a otázka „Přespíš u mě?“ se změní v „Co si uděláme k večeři?“.

A ačkoliv jsem se toho děsila, nevyhnutelně následoval další krok.

Sice se s lidmi shromážděnými stolu, které Ryan zná od dětství, setkávám poprvé, ale nikomu neušlo, že už jsem plně zapojená do jeho života. Jde o maličkosti, jaké žena vnáší do domova svého partnera – sladěné polštářky na pohovce, jemná jasmínová vůně z aromalampičky na polici s knihami – a jakých si každá jiná žena okamžitě všimne.

Přes svíčkami osvětlený stůl připluje hlas, vyhne se středové ozdobě, která je, jak jsem byla ujištěna, „jemná a zároveň sebevědomá“, a vznáší se ve vzduchu přede mnou. „Evie, to je nezvyklé jméno.“

Otočím se k Beth a uvažuji, jestli mám odpovědět na její otázku, která ve skutečnosti není otázkou.

„To je zkráceně Evelyn. Dostala jsem jméno po babičce.“

Ženy si vymění pohledy – beze slov spolu komunikují přes desku stolu. Každá má odpověď je zhodnocena a uložena na pozdější analýzu.

„To je nádhera!“ vypískne Allison. „Já mám taky jméno po babičce. Odkud jsi říkala, že pocházíš?“

Neříkala jsem to a ony to vědí. Budou do mě klovat jako draví ptáci, dokud nezískají všechny chtěné odpovědi.

„Z malého města v Alabamě,“ odpovím.

Než se stačí zeptat, z jakého malého města v Alabamě, Ryan změní téma. „Allison, minulý týden jsem viděl tvou babičku v obchodě. Jak se drží?“

Dopřál mi několik drahocenných chvilék úlevy, během nichž Allison popisuje, jak si její babička vede po dědově smrti. Ale nepotrvá dlouho a pozornost se opět upře na mě.

Nemusím je znát, abych o nich věděla úplně všechno. Je to taková ta skupina, co spolu začala chodit do školky a až do maturity si vystačila s úzkým okruhem kamarádů a kamarádek. Potom se po dvojicích či po trojicích rozjeli z města, na hrstku vysokých škol v dojezdové vzdálenosti odtud. S jinými dvojicemi a trojicemi z podobného prostředí vstoupili do dívčích a chlapeckých spolků, jen aby se pak vrátili sem, do tohoto louisianského městečka, a opět spolu navázali kontakty. Spolky s názvy v podobě řeckých písmen nahradila členství v juniorské lize, večírky a v sobotu odpoledne golf, pokud nekoliduje s jihovýchodní ligou ve fotbale.

Nekritizuju je za to, jací jsou; závidím jim. Závidím jim lehkost, s níž se pohybují v těchto situacích, skutečnost, že přesně vědí, co mají očekávat a co se naopak očekává od nich. Závidím jim sebejistotu, která plyne z vědomí, že je v tomhle městě všichni viděli, když vypadali nejhůř, a přesto je pořád přijímají.

„Jak jste se vy dva seznámili?“ zeptá se Sara a obrátí pozornost zpátky ke mně.

Je to docela nevinná otázka, ale i tak mě dokáže dost pěkně vyvést z rovnováhy.

Ryanův úsměv mi prozrazuje, že ví, jaké mám z téhle otázky pocity, a že se chystá znovu zasáhnout a zodpovědět ji za mě, ale zavrtím na něj hlavou.

Jemně si oťru pusu do jednoho z bílých látkových ubrousků, které jsem koupila speciálně pro tuto příležitost, a řeknu: „Pomohl mi vyměnit píchlou pneumatiku.“

Ryan by jim prozradil víc, než si zaslouží – proto jsem ho zarazila. Nezmíním se o tom, že to bylo u motorestu pro kamiony na okraji města, kde jsem pracovala v malé restauraci lomeno baru. A nemluví o tom, že i když oni mají u jména řadu titulů od MBA až po mladou paní, já jsem se nedohrabala ani k maturitě.

Tihle lidé, jeho přátelé, by to nedělali schválně, ale brali by to jako moje minus. Možná by si ani neuvědomovali, že to dělají.

Přiznala jsem Ryanovi, že se bojím, jak mě budou soudit, až zjistí, že pocházím z úplně jiného prostředí než oni. Ujistil mě, že mu nezáleží na tom, co si myslí, jenže záleží. Skutečnost, že podlehl, pozval všechny sem a týden mi pomáhal připravovat *dokonalé* menu, mi prozrazuje víc než šepot ve tmě v posteli o tom, jak se mu líbí, že jsem jiná než holky, s nimiž vyrůstal.

Allison se otočí k Ryanovi. „Tebe se vyplatí mít po ruce.“

Dívám se na něj. Zestručnila jsem celé naše setkání na jedinou větu a zatím mi to prochází.

Oplácí mi pohled a na rtech mu pohrává úsměv, kterým mi říká, že to je moje show – prozatím – a on je s tím zcela srozuměný.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby ti to kolo píchnul, jenom aby ti pak mohl pomoci s opravou,“ poznamená Allisonin manžel Cole.

Následuje smích a patrně i manželčino dloubnutí loktem do žeber, aspoň podle toho, jak se Cole chytí za bok. Ryan zavrtí hlavou, ale pořád se dívá na mě.

Taky se zasměju, ne příliš hlasitě a ne příliš dlouze, abych ukázala, že i mě pobavilo pomyslení, že by Ryan zašel do takových extrémů, aby se se mnou seznámil.

Jak zábavné pomyslení, že by *jakákoliv osoba* sledovala jiného člověka dost dlouho na to, aby o něm věděla, že každý čtvrtek večer při návratu ze své východotexaské kanceláře tankuje u stejného motorestu benzin. Aby věděla, že dotyčný dává přednost stojanům na západní straně budovy a že pokaždé utkví trochu delším pohledem na každé ženě, která projde kolem, zejména pokud má krátkou sukni. A že by si ta osoba všímala i takových drobností, jako je baseballová čepice s logem Louisianské státní univerzity na zadním sedadle nebo tričko se znakem studentského spolku, které prosvítá pod bílou formální košilí, případně nálepka venkovského klubu v levém dolním rohu čelního skla – všímala by si toho všeho, aby – až se setkají – nechyběly náměty k hovoru. Že by někdo *jen tak* držel prst na ventilu pneumatiky a poslouchal, jak z ní uchází vzduch.

Je to opravdu legrační představa, že by někdo tolik usiloval o seznámení s jiným člověkem.

„Totálně jsem zaválela,“ vydechnu a dám poslední talíř od večere do dřezu plného mydlinkové vody. Ryan ke mně zezadu přistoupí, přeje mi rukama po bocích a obejmě mě kolem pasu. Bradu mi opře o rameno a rty mi přitiskne přesně na to místo na krku, kde ví, že to miluju.

„Zbožňovali tě,“ zašeptá.

Nezbožňovali. Nanejvýš jsem ukojila první vlnu zvědavosti. A předpokládám, že ještě než první auto vyjelo z příjezdové cesty, všechny ženy na sedadlech pro spolujezdce přepínaly mezi skupinovým chatem, kde rozebíraly každou stránku dnešního večera, a vyhledáváním

na všech sociálních sítích, aby se pokusily zjistit, kdo přesně jsem a z jakého malého města v Alabamě pocházím.

„Ray mi právě poslal zprávu. Sara chce tvoje číslo, aby tě mohla pozvat příští týden na oběd.“

To bylo rychlejší, než jsem čekala. Nejspíš už se na mě řítí druhá vlna zvědavosti, poháněná zjištěním, že veškerá vyhledávání poskytl jen to nejzákladnější minimum informací. Všechny touží po nášupu.

„Poslal jsem mu ho. Snad ti to nevadí,“ dodá Ryan.

Otočím se k němu čelem, přejeďu mu dlaněmi po hrudi a položím mu je na tváře. „Jistěže ne. Jsou to tvoji přátelé. A já doufám, že budou i moji.“

Takže teď mě čeká oběd s ještě přímočařejším výsledkem, protože tam nebude Ryan, aby zajistil opak.

Stoupnu si na špičky a přitáhnou ho k sobě, dokud nemám rty jen několik centimetrů od jeho. Tuhle hru oba milujeme: když se náš dech mísí a moje hnědé oči hledí do jeho modrých. Jsme blízko, ale ještě ne dost. Rukama mi vklouzne pod lem košile a prsty se mi zaryje do měkké kůže v pase, zatímco já zvednu ruce k jeho zátylku a prsty mu vjedou do tmavých vlasů. Má je delší, než když jsme se setkali poprvé a já jsem ho začala sledovat. Řekla jsem mu, že se mi líbí takhle. Že se mi líbí, když ho za ně můžu chytat. Proto si je přestal stříhat. Poznala jsem, že jeho přátele překvapilo, jak teď vypadá, protože z vlastního vyhledávání na sociálních sítích vím, že mu vlasy nikdy nedosahovaly k límci. Pak se na mě podívali a já jsem jim v očích četla otázku. *Proč se Ryan změnil? Je to kvůli téhle holce?*

Spustí ruce níž, sevře mi stehna a zvedne mě, abych ho mohla obejmout nohama.

„Zůstaneš tu?“ zašeptá, ačkoliv jsme v celém domě sami dva. Tuhle otázku mi klade každý večer.

„Ano,“ odpovím šeptem jako vždycky.

Ryanovy rty jsou těsně u mých, ale pořád mezi nimi zůstává úzká mezírka. Jeho obličej se mi rozostří před očima. Je to zatraceně těžké, ale čekám, až mě políbí on.

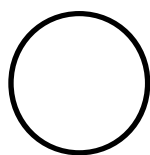
„Už se nechci ptát. Chci vědět, že tady budeš každou noc, protože to je i tvůj domov. Uděláš to? Uděláš z mého domova i svůj?“

Zaryju mu prsty hlouběji do vlasů a nohama ho sevřu ještě pevněji. „Já myslela, že se nikdy nezeptáš.“

Cítím na rtech jeho úsměv, líbá mě a odnáší mě z kuchyně a chodbou k ložnici.

K naší ložnici.

2. KAPITOLA

d chvíle, kdy se mě Ryan před pěti dny zeptal, jestli se k němu nastěhuju, a já souhlasila, netrpělivě čeká, kdy se to stane. Když jsem se ráno po večeři s jeho přáteli probudila, telefonoval se stěhovací firmou a zamlouval si jejich služby – díky nějakému odřeknutí na poslední chvíli byli schopní přijet ještě týž den.

Přemluvila jsem ho, ať počká, třeba jenom týden, aby se ujistil, že to opravdu chce a nenabídl mi to jenom po večeru s drahým vínem a dokonale připravenou hovězí svíčkovou. Kromě toho jsem ho upozornila, že trochu předbíhá, když zve stěhováky, a já si přitom ještě nesbalila.

„Kdyby ses ke mně nechtěla nastěhovat, pověděla bys mi to, vid?“ Ryan stojí před koupelnovým zrcadlem, uvazuje si tmavě modrou kravatu se šedivými proužky a snaží se tvářit, jako by se mě právě zeptal na nějakou bezvýznamnou maličkost. Špulí rty. Takový výraz už jsem u něj viděla – nasazuje ho, když není po jeho.

Vyskočím na odkládací plochu vedle umyvadla a sklouznu po bílém mramoru přímo před něj. Dívá se mi přes rameno, jako kdyby

v zrcadle za mnou mohl pořád sledovat své pokroky s kravatou. Dnes ráno se chová krapet dětinsky.

Vryla jsem si jeho obličej do paměti, ale i tak si ho pečlivě prohlížím, kdykoliv se mi k tomu naskytne příležitost – hledám střípky, které mi snad zatím unikly. Je pohledný, takovým tím klasickým stylem. Má husté tmavé vlasy, které se trochu vlní, když mu odrostou – jako teď –, nápadně modré oči, a i když se právě oholil, vím, že až ho večer zase uvidím, na tvářích bude mít stín strniště a mně naskáče husí kůže, až mi jím přejede po krku.

Odstrčím jeho ruce a kravatu mu dovážu sama. „Jistěže se sem chci přestěhovat. Jak tě napadl opak?“

Ryan sklopí oči ke kravatě a narovná ji, i když už je naprosto rovná. Potřebuje nějak zaměstnat ruce. Dnes ráno se mě vůbec nedotkl a skoro se na mě ani nepodíval. Jo, hotový dítěna.

Jelikož neodpověděl, dodám ještě: „Nebo sis to rozmyslel *ty*? Víš, myslíš si, že se vyhýbám balení, ale vyšetřila jsem si na to celý dnešní den a mají se u mě zastavit chlapi z bazaru Goodwill, aby si odvezli všechno, co už nepotřebuju. Ale můžu jim ještě teď zavolat a zrušit to...“

Konečně se na mě podívá a dotkne se mě. „Ano, pořád chci, aby ses ke mně nastěhovala. Nevěděl jsem, že to plánuješ na dnešek. Ale vybrala sis zrovna jediný den, kdy ti nemůžu pomoci. Dneska se opravdu nezastavím.“

Je čtvrtek a on bude celý den osmdesát kilometrů odtud ve své východotexaské kanceláři. Jako každý čtvrtek.

„Já vím, načasování stojí za houby. Ale dnešek je jediný den, kdy jsem se mohla uvolnit z práce a kdy ke mně mohli z Goodwillu poslat auto. Moc toho nemám, takže i když na to budu sama, nemělo by mi to trvat dlouho.“

Stiskne mi boky a předkloní se, aby mě políbil. Už nešpulí rty. Obejmu ho nohama a přitáhnu si ho k sobě.

„Možná bych mohl zavolat do práce, že jsem nemocný. Koneckonců jsem šéf a je nejvyšší čas, abych zneužil svoje postavení,“ poznamenává se smíchem.

Zahihňám se mezi dvěma polibky. „Šetři si nemocenskou na něco lepšího než balení. A vážně, tolik toho zase balit nebudu, protože většiny věcí se zbavím.“ Střelím pohledem ke dveřím do ložnice. „Můj nábytek není tak pěkný jako tvůj, není důvod si ho nechávat.“

Hladí mě po tvářích. „Říkal jsem ti, že ať by sis sem chtěla vzít cokoliv, uděláme na to místo. Nemusíš se zbavovat všech svých věcí.“

Kousnu se do spodního rtu. „Ujišťuju tě, že nechceš mít v obýváku můj ohavný gauč z bazaru.“

„Jak bych mohl vědět, že ho tu nechci mít? Nikdy jsi mi ho neukázala.“ Pokusím se vyhnout tomuhle minovému poli v našem rozhovoru tím, že se podívám jinam, ale položí mi prst na bradu a otočí mi hlavu k sobě. „Nemusíš se stydět.“

„Ale ano, musím,“ odpovím s pohledem do jeho očí. Rychle se předkloním a políbím ho, abych předešla dalšímu našpulení rtů. „Uvidíš ho v sobotu, až se tam sejdeme se stěhováky. Včera jsem je objedнала. A během neděle tady budeme hledat prostor pro moje věci. Ušetři si to volno na pondělí. To budeme oba vyčerpaní a jistě si rádi dopřejeme pyžamový den. Pyžamo je nepovinné.“

Opře si čelo o moje. Jeho úsměv je nakažlivý. „Tak jsme domluveni.“ Po posledním rychlém polibku se narovná a odejde z koupelny.

Dvacet minut poté, co Ryanovo tahoe vycouvá z příjezdové cesty, nasedám do svého deset let starého 4runneru. Lake Forbing je středně velké město v severní Louisianě známé úrodnou půdou a ložisky zemního plynu. Je tu hodně peněz, ale nejsou vystavované na odív. Zabere mi čtvrt hodiny, než od Ryanova domu doježu k bytovce Jezerní výhled, která ovšem není nijak blízko jezera, po němž město dostalo svoje jméno.

Zastavím na parkovacím stání k bytu 203, hned vedle nákladního auta s logem Goodwill s tiše předoucím motorem.

„Jste tu brzy, Pate,“ oslovím řidiče, když oba vystoupíme.

Přikývne. „První zastávka netrvala tak dlouho, jak jsem čekal. Kterej byt to je?“

Pat za mnou vyjde do schodů, zatímco jeho pomocník otvírá korbu velkého krytého vozu. Zastavím se před dveřmi a vytáhnu z kabelky klíč. „Tak tady bydlím.“

Znovu přikývne a vydá se zpátky dolů. Zámek povolí teprve napodruhé – je zatuhlý nedostatkem používání. Právě stisknu kliku, když za sebou slyším rachtání kovového vozíku po schodech.

Podrším dveře otevřené a Pat s pomocníkem opatrně manévrují do úzkého rámu.

„Kam to chcete?“ zeptá se.

Rozhlédnu se po prázdném bytě. „Dejte je prostě doprostřed místnosti.“

Dívám se na první kupu krabic. Ve všech jsou předměty, které jsem vybírala poslední čtyři dny. Věci, které pro mě Pat skladoval v tom nákladním autě, dokud jsem nebyla připravená, aby mi je přivezl sem. Věci, které v sobotu přestěhuju do Ryanova domu. Věci, o kterých budu tvrdit, že je mám už roky, a ne jen pár dní.

K vynesení všech krabic do bytu bylo potřeba jít nadvakrát. Vytáhnu ze zadní kapsy pět dvacetidolarovek a podám je Patovi. Takovou službu bazar normálně nenabízí, ale za menší hotovost byl Pat víc než ochotný mi pomoci.

Chlapi už jsou skoro ze dveří, když se jich ještě zeptám: „Jo, přivezli jste ty prázdné krabice?“

Pat pokrčí rameny a ohlédne se na pomocníka, který přikývne. „Jo, jsou vzadu v autě. Máme je donést sem?“

Jestli to některý z nich považuje za divné, nedává to na sobě znát. „Ne. Můžete je nechat na chodníku před mým autem.“

Vyjdu za nimi ven. Vyloží stoh složených lepenkových krabic a já vytáhnu z kufru auta malou černou tašku. Ještě jednou jim poděkuju a oba nastoupí do nákladáku. Zbývá vyřídit jen pár věcí.

Rozvržení bytu je jednoduché. Vchodové dveře se otvírají do malého obývacího pokoje s kuchyňským koutem u zadní stěny. Úzká chodba vede ke koupelně a ložnici. Je tu béžový koberec, béžové lino a béžové stěny.

V kuchyňském koutě otevřu černou tašku a vyndám z ní čtyři jídelní lístky z nedaleké restaurace, tři fotografie z fotobudky v budově lékárny CVS, na kterých jsem já s Ryanem, a sedm magnetů na připevnění všech sedmi položek na lednici. Jako další vytáhnu několik nádob s dochucovadly, z každé vyprázdním polovinu do výlevky a vyrovnám je do dveří lednice. Potom se i s černou taškou přesunu do koupelny, vezmu lahvičku se šamponem a kondicionérem, i z nich vyliju polovinu do umyvadla, jako jsem to udělala s dochucovadly, a postavím poloprázdné lahvičky na okraj vany. Rozbalím kostku mýdla Lever 2000, položím ho do umyvadla a pustím vodu. Každých pár minut ho otočím, dokud logo nezmizí a okraje nejsou ohlazené, pak ho umístím do vestavěného držáku ve stěně sprchového koutu. Další na řadě je zubní pasta. Část z ní vymáčknou, ale nechám i šmouhu nebo dvě na obrubě umyvadla, jako to dělávám u Ryana doma, i když vím, že mě za to pokárá. Otevřenou pastu bez víčka položím na umyvadlo vedle kohoutku.

Poslední zastávkou je ložnice. Vytáhnu z tašky sbírku drátěných a plastových ramínek – víc věcí v ní nemám – a rozvěsím je na prázdnou kovovou tyč. Po návratu do obýváku roznesu úhledně srovnané krabice, aby byly nerovnoměrně rozprostřené po podlaze. Dvě vyberu, jednu s knihami a druhou se starými lahvičkami od parfémů, a otevřu je. Krabice s knihami se vybaluje snadno, trvá mi jen zhruba minutu, než vyskládám knihy do malých hromádek vedle ní, jako kdybych se ještě nedostala k tomu, abych je sbalila.

Lahvičky od parfémů trvají o něco déle. Přenesu krabici k malé kuchyňské lince a postavím čtyři nejvrchnější na umělohmotnou desku. Světlo z okna na ně dopadá přesně pod tím správným úhlem a tenké barevné sklo funguje jako optický hranol, od kterého se po fádňích místnosti šíří modré, fialové, růžové a zelené paprsky.

Ze všech nákupů z posledního týdne byly lahvičky od parfémů nejtěžší a taky nejzábavnější položka. Vlastně to byla šťastná náhoda, že mě vůbec napadlo je shánět, ale když jsem narazila na jeden facebookový příspěvek, na kterém byl označený Ryan, hned jsem věděla, že to je přesně ten typ předmětů, jaké potřebuju „sbírat“. Vloni věnoval jednu lahvičku ve stylu art deco matce k narozeninám: kouli z broušeného skla obalenou stříbrem a ozdobenou zrcadlovými čtverečky – vypadala jako takový druh dárku, který by Jay Gatsby věnoval Daisy. Byla krásná a matce se, soudě podle jejího úsměvu, hodně líbila.

A kdybych byla typ dívky, která něco sbírá, rozhodně bych sbírala tohle.

Naposledy se rozhlédnu po místnosti. Všechno vypadá tak, jak jsem chtěla. Že jsem sbalená až na pár posledních drobností, k nimž jsem se zatím nedostala, až na pár náhodných cetek, které zbývá naskládat do krabic.

„Ťuky ťuk,“ ozve se hlas od dveří a já se prudce otočím. Je to správcová zdejší bytovky, od které jsem si v pondělí odpoledne tento byt pronajala.

Vejde do místnosti a rozhlédne se po nepořádku na zemi. „Měla jsem obavy, když jsem tu od pondělí nikoho neviděla.“

Zastrčím ruce do předních kapes a opřu se o zeď vedle kuchyňské linky. Přehodím si jeden kotník přes druhý. Moje pohyby jsou pomalé, ale promyšlené. Dělá mi starosti, že tu je, že mě přišla zkontrolovat. Co když ji napadne, že udělá totéž v sobotu, až mi tady bude Ryan pomáhat s vystěhováním? Vybrala jsem si místo, kde se nájemníci ne-

obtěžují poznávat sousedy a spolu s nájmem se platí i služby, protože byty mohou být pronajímány po týdnech. A víc než jeden týden jsem nepotřebovala.

Musela jsem ji zaujmout, když jsem si pronajala jeden z mála nezařízených bytů. Když už si někdo dá tu práci, aby si nastěhoval nábytek, obvykle se zdrží déle než sedm dní, ale nechtěla jsem, aby Ryan považoval můj život za natolik neukotvený, že nemám ani vlastní gauč, takže zařízený byt pro mě nepřipadal v úvahu. A teď je čtvrtý den pronájmu a o mé přítomnosti tu nesvědčí nic jiného než osm beden, strategicky rozmístěných po pokoji.

Správčová přejeде rukou po nejbližší krabici a podívá se na lahvičky od parfémů na lince. Tenhle typ žen znám. Je silně nalíčená, má těsné šaty a kdysi dávno by byla považována za hezkou, ale roky se k ní nezachovaly vlídně. Očima hltá vše, co se kolem ní děje. Tohle je ten druh místa, co si lidé pronajímají z pokoutních, nelegálních důvodů, a ona tu vládne s očima na stopkách a našpičovanými ušima, aby jí neunikla situace, kterou by mohla využít ve svůj prospěch. Teď přešla parkoviště a vstoupila přímo do mého bytu, protože ví, že mám něco za lubem, ale nenapadá ji, jak to využít proti mně.

„Jenom se chci ujistit, že se zabydlujete,“ prohodí.

„Zabydluju,“ odpovím a podívám se na jmenovku připnutou k blůze s hlubokým výstřihem. „Shawno, váš zájem je zbytečný. A nevítaný.“

Ztuhnou jí záda. Můj příkrý tón je v protikladu k mému uvolněnému postoji. Myslela si, že bude mít situaci pod kontrolou, ale já jsem ji rozhodila.

„Mám pořád předpokládat, že tenhle byt bude prázdný a klíč vrácený do páté hodiny v neděli odpoledne?“ zeptá se.

„Stejně jako já předpokládám, že neproběhnou další nečekané návštěvy,“ odpovím, kývnu hlavou ke dveřím a mírně se pousměju.

Mlaskne jazykem o patro a otočí se k odchodu. Musím se ovládat, abych za ní nezamkla. Tady už jsem ale skoro hotová a musím zařídit ještě další věci, než Ryan v půl šesté večer překročí louisianskou státní hranici.

3. KAPITOLA

Ryanův dědeček zemřel před třemi lety, pouhý rok po své manželce, a odkázal Ryanovi dům s veškerým nábytkem, nádobím a s každým obrazem na zdi. Jo, a taky kulatou sumičku peněz.

Ryan to podává tak, že se jednoho dne přišel na dědu podívat, jen aby zjistil, že děda poklidně ve spánku zemřel, a o týden později se Ryan nastěhoval. Vzal si s sebou jenom oblečení, toaletní potřeby a novou matraci do ložnice. Nejspíš by udělal místo i na ohavný gauč z bazaru... kdybych nějaký měla.

Ulici lemují statné duby, jejichž větve stíní každý centimetr chodníku. Všichni sousedé jsou starší, majetnější a s radostí mi vypráví, že viděli „toho milého chlapce“ vyrůstat od doby, kdy byl ještě nemluvně. Tohle je ten typ domu, v jakém bydlíte, když jste konečně něčeho dosáhli. Když máte dvě děti a obavy, že nebudete schopní platit účty, se zmírní a už vás nedusí.

Nicméně pro Ryana je dům příliš velký. Má dvě podlaží, širokou přední verandu, velký zadní dvorek, bílé a tmavě zelené okenice, udržované záhony s květinami a cihlovou cestu, která vede ke vchodovým

dveřím. Kdybyste potřebovali zkontrolovat všechny místnosti, projít celý dům by vám zabralo několik minut; je tak rozlehlý, že by někdo mohl vejít dveřmi z přístřešku pro auto a vy byste to z hlavní ložnice ani neslyšeli.

Dnes na příjezdovou cestu zacouvám, abych zkrátila vzdálenost, přes níž budu muset přenášet krabice. Teprve když otevřu zavazadlový prostor, všimnu si, že Ryanovi sousedi zleva, Ben a Maggie Rogersovi, mě pozorují ze své verandy. Jako hodinky. Jejich ranní procházka se překrývá s naším odjezdem do práce, a když se na konci dne vracíme, už na verandě popíjejí večerní koktejly. Podobnou atmosféru ale vyzařuje celá ulice, protože skoro všichni tu jsou v důchodovém věku, nebo se k němu aspoň blíží.

Paní Rogersová sleduje, jak zvedám první krabici. Jasný doklad toho, že jsem se stala něčím víc než jen spolunocležnicí, bude předán zbytku sousedů v ulici, až se zítra ráno vydá na každodenní obchůzku. Rogersovi pozvedají „sousedskou hlídku“ na novou úroveň.

Mlčky se dívají, jak vykládám jednu krabici za druhou. Právě beru poslední, když na příjezdovou cestu zatočí Ryan. Vyskočí z auta a přikluše ke mně, aby mi pomohl.

„Ukaž, já to vezmu,“ řekne.

Zvednu se na špičky a políbím ho – krabice nám brání, abychom se dotkli čímkoliv jiným než rty.

Ještě než zajdeme dovnitř, pozdraví Rogersovy. „Dobrý večer!“

Paní Rogersová vstane a přejde na kraj verandy – víc už by se přiblížit nemohla, pokud by nechtěla spadnout do azalek. „Vypadáte, že máte napilno!“ zavolá v odpověď.

Ryan má plné ruce, takže může jen kývnout hlavou směrem ke mně. „Evie se ke mně stěhuje.“ Z jeho širokého úsměvu mnou projíždí záchvěv a nedokážu ovládnout vlastní, zrovna tak široké zazubení.

Paní Rogersová vrhne na manžela pohled typu *Říkala jsem ti to*. Její podezření se potvrdilo. „Ach. No, vy mladí v dnešní době často

přeskakujete pár důležitých kroků.“ Lehce se zasměje, aby zmírnila své rýpnutí.

Ryan se nedá. „Možná ty kroky děláme v jiném pořadí, ale zvládneme je všechny.“

Nepodaří se mi ovládnout prudké nadechnutí. Nutím se, abych v jejich špičkování neviděla víc, než v něm doopravdy je.

Pan Rogers se připojí k manželce na kraji verandy. „Tak to je třeba Evie do sousedství řádně přivítat! Někdy brzy musíte zajít na odpolední koktejl.“ Jestli panu Rogersovi dělá poslední vývoj starosti, dobře to skrývá.

„Moc rádi. Co takhle příští týden?“ odpoví Ryan za nás oba.

Úsměv pana Rogerse působí upřímně, když řekne: „Právě jsem dostal novou sadu na uzení whisky, kterou bych rád vyzkoušel.“

Ryan se zasměje. „Už je to dávno, co jsem naposledy pil vaši whisky. Těším se.“ A lehce do mě dlabne ramenem, abych pokračovala k domu.

Konečně jsme uvnitř a Ryan položí krabici do široké zadní chodby vedle ostatních.

„Rovnou jsem si přivezla oblečení a boty. Jaký jsi měl den?“

Pokrčí ramenem. „Dlouhý. Radši bych ho strávil balením s tebou.“

Ryan se nikdy nešíří o tom, co přesně ve čtvrtky dělá. A i když ráno žertoval, že dnes vynechá, oba víme, že by to nikdy neudělal.

Jeho čtvrtční pracovní náplň je důležitá.

Přejíždí krabice očima. Prázdny krabice, které mi chlapi ráno nechali na chodníku, jsou teď zaplněné jedinými věcmi, jež jsou opravdu moje a budu je mít tady. Zvedne ruku k pramenu vlasů, který se mi uvolnil z nedbalého ohonu, a natočí si ho na prst. „Udělal jsi toho u sebe v bytě hodně?“

Široce se na něj usměju. „Jo! Jsem připravená na stěhováky, ale popravdě, nejspíš by nám stačila naše dvě auta. Nakonec jsem dala pryč veškerý nábytek. Zbylo tam jenom asi osm, deset krabic,“ odpovím a štouchnu nohou do nejbližší krabice.

Po obličejí se mu rozlije výraz zmatku a mírného smutku. „Evie,“ osloví mě tiše. „Ty ses všeho zbavila?“

Přejedu mu palcem po čele, abych mu vyhladila rýhy. „Bydlíš v domě, kde pro tebe každý kus nábytku něco znamená. Něco ti připomíná. Vyrůstal jsi v jeho blízkosti, takže je tvou součástí. U mých věcí to tak nebylo. Prostě jsem je potřebovala. Mít něco, na co bych se posadila, abych nemusela sedět na zemi, nic víc. Bylo snadné se jich zbavit.“

Nábytek, o kterém mluvím, jsem sice dnes nevyhodila, ale popisované pocity jsou pravdivé.

Ryan vytáhne z přední kapsy mobil a vytočí číslo. Dívám se na něj a uvažuju, co asi chce udělat.

„Dobrý den, tady je Ryan Sumner. Evie Porterová si na sobotu objednala vaše služby, ale musím je zrušit.“

Volnou rukou mě přitáhne k sobě a přitiskne si mě k boku. Poslouchá, co mu odpovídám, poděkuje a hovor ukončí.

„Zajedeme pro zbytek. Hned teď. Já všechno odnosím, protože ty jsi určitě utahaná. Dej mi pět minut na převlečení.“

Nadechnu se k námitce, ale přitiskne svoje rty na mé a já mlčím. Líbá mě dost dlouho, abychom oba začali uvažovat nad změnou bezprostředních plánů, ale pak se odtáhne a vyběhne z místnosti.

„Pět minut!“ zavolá a zmizí v domě.

Opřu se zády o stěnu a podívám se na hodinky. Je půl sedmé. Správcovská kancelář u bytovky Jezerní výhled je zamčená a žena, která tam pracuje, šla na noc domů.

Ryan za mnou jede k bytu ve svém tahoe. Jsem ráda, že nebudu sedět vedle něj v autě, až zjistí, kam jedeme, ale aspoň zní pravdivě, že jsem se za tohle bydlení styděla.

Zaparkuje vedle mě a hned vyskočí z auta. Ještě ani nestihnou otevřít dveře a už stojí vedle mě. „Měla jsi mi říct, že bydlíš tady.“ Rozhlíží se po parkovišti, jako kdyby se snažil odhalit nebezpečí, o kterém ví, že tu někde číhá.

Zaháknu mu prsty za opasek a přitáhnu ho k sobě. „Tohle je přesně ten důvod, proč jsem ti to neřekla.“ Vtisknu mu pravou ruku do levé dlaně a on ji pevně sevře. Odvedu ho ke schodům. Během stoupaní si všimne každého rozbitého světla.

Tentokrát zámek povolí lehčeji, a jakmile se dveře otevrou, Ryan mě postrčí dovnitř a zavře za námi. Prochází bytem s rukama v bok. Musím s nechutí přiznat, že se mi líbí, jak si to tu zamračeně prohlíží, a jeho ochranářský instinkt je pro mě stejně nezvyklý jako vítaný.

Kleknu si k hromádkám knih a začnu je skládat do prázdné krabice, kterou jsem nechala vedle. „Zapomněla jsem, že mi zbývá dobalit ještě pár věcí.“

Ryan přistoupí ke kuchyňské lince a zvedne nejbližší lahvičku od parfému. Prohlédne si ji, stejně jako další tři vyrovnané vedle ní. „Ty je sbíráš?“

Rozzářím se na něj. „Ano!“ A nadechnu se, abych mu vyprávěla, že je sbírám, protože mi připomínají babičku, ale ta lež mi odumře na jazyku. Místo toho řeknu: „Viděla jsem jednu z nich na obrázku. Do té doby jsem si neuvědomovala, jak jsou nádherné... ani jak rozmanité můžou být. Zaujalo mě to. Pak jsem je začala sbírat. Nejradši mám tu fialovou.“ Vždycky je nejlepší lhát tak, aby se lež co možná nejvíc blížila pravdě, a říkat toho co nejmíň, ale mám pocit, že tady jde o víc. Nechci mu lhát, pokud nemusím.

Nezmíní se o tom, že lahvičky od parfémů sbírá i jeho matka ani že s ní mám něco společného, a nebudu rozebírat, jaké mám pocity z toho, že si to nechává pro sebe. Ryan postaví lahvičku zpátky na linku a začne otvírat zásuvky v kuchyni. Nakonec se zadívá na lednici. Sejme z ní jednu fotku a prohlédne si ji. Je to selfie, které jsme pořídili nedlouho po našem seznámení. Byla zima a my jsme se k sobě choulili před ohništěm na jeho zadním dvorku. Přinesla jsem ingredience na opečené marshmallow s čokoládou a oba jsme od

nich měli umazaný celý obličej. Já jsem mu seděla na klíně a usmívali jsme se, tváře přitisknuté k sobě.

„To byl prima večer,“ poznamená.

„To byl,“ souhlasím. Byla to první noc, kterou jsem strávila v jeho domě. Tehdy jsem poprvé spala v jeho posteli. Pořád se dívá na tu fotografii a já musím přemítat nad tím, co se mu asi honí hlavou, když vzpomíná na tu noc.

Konečně sejme z lednice všechny jídelní lístky i snímky a vyrovná je na kuchyňskou linku. Otevře lednici. „Ještě tu je pár věcí,“ upozorní mě.

„Krucí! Já myslela, že jsem všechno vyklidila. Můžeš je vyhodit?“

Slyším, jak nabírá nádoby a otvírá skříňku pod dřezem, kde je schovaný koš. Zbytky vyhodí na pár krabiček od jídla a další odpadky, které jsem našla venku v kontejneru. Zvedne koš a zeptá se: „Je potřeba vyhodit ještě něco dalšího, než to vynesu do popelnice?“

Zamyšleně se zamračím. „Jo, v koupelně ještě může být pár věcí na vyhození.“

Jde za mnou chodbou. Vezmu ohlazené mýdlo ze sprchy a hodím ho do koše. Následují ho šampon i kondicionér – ještě je potěžkám v ruce, jako kdybych odhadovala, jestli se vyplatí, abych si je nechala, ale pak je taky vyhodím.

Ryan nahlíží do zásuvek a skříňek, kontroluje všechny prostory. Je důkladnější, než jsem čekala.

Po návratu do obývacího pokoje nahlédne do několika krabic, které jsem ráno naplnila. Mám ale pocit, že nejde jen o nahlédnutí. Skoro to vypadá, jako by po něčem pátral.

Když se prohrabuje třetí krabicí, oslovím ho: „Hledáš něco?“

Zvedne hlavu a podívá se mi do očí. Pousměje se, takže se mu na lících objeví dolíčky. „Jenom se o tobě snažím dozvědět všechno, co se dá.“

Taková slova by velice ráda slyšela každá dívka, ale připadá mi, že se za nimi skrývá něco nevyřčeného. A pomyslím si, jestli je náhodou nevolí stejně opatrně jako já.

4. KAPITOLA

Existuje řada důvodů, proč jsem se tu nezastavila během posledního týdne – nákupy, balení, stěhování –, ale čekala jsem, jak dlouho jsem mohla. Do oficiální zavírací doby zbývá čtvrt hodiny, a i když bych se mohla zapsat a vstoupit po zavíračce, nechci, aby o mé návštěvě existoval nějaký záznam.

Jako každá třetí žena, kterou mívám, mám na sobě černé legíny, tričko a běžecké boty. Dlouhé černé vlasy mám stažené do nízkého drdolu pod zadní páskou baseballové čapky. Skláním hlavu dopředu a doleva, abych neposkytla kameře v rohu místnosti jasný záběr na svůj obličej. Ve frontě čeká několik dalších lidí, až se jim bude moct věnovat úředník, včetně ženy, která zápasí se stohem malých krabic – přesouvá je ze strany na stranu, dokud se jí všechny nerozsypou na zem. Dva lidé ve frontě před ní se shýbnou, aby jí je pomohli posbírat, a zároveň se snaží neupustit vlastní. Obejdu panující zmatek a zamířím do zadní části místnosti, kde stěnu lemují poštovní schránky.

Spodní levý roh. Schránka 1428.

Tenhle typ se otvírá pomocí kódu, nikoliv klíče, a tak prostředním kloubem ukazováčku vytukám šestimístnou posloupnost číslic.

Dvířka se odemknou, ale neotevřou se dokořán. Klouby prstů na pravé ruce je otevřu.

Vytáhnu malou obálku, kterou mám zastrčenou za pasem legín, a po jedné nebo dvou vteřinách váhání ji položím do prázdného prostoru.

Zaklapnu dveře, znovu natukám kód, abych schránku zamkla, a odejdu právě tak rychle, jako jsem přišla.